

„Dorurile mele n-au asemănare”

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Nu pot uita că-n cumpăna fântânii
Sta spânzurat un sâmbure de vină
Care-a căzut în pulberea țărânii
Să-și spele inocența în lumină,

Iar eu de dorul tău pe borangicul
Albastru cald al cerului de vară
Scriam un vers ce-avea să-și 'nalțe spicul
Spre lunca unde tu dormeai afară.

Nu te-ai trezit chiar dacă lângă tine
Picioarele desculțe-nrourate
Au poposit și-n cupe cu stamine
Au încuiat povești demult uitate.

- Îmi amintesc izvorul de sub stâncă
Ce-aluneca pe firul ierbii-n șoaptă,
Cerul era o mare prea adâncă,
Iar eu urcam spre tine câte-o treaptă.

În mijlocul poienii cu narcise,
Pe pătura de flori, cu talpa-n rouă,
Mă așteptai cu-mbrățișări proscrise
Și chipul poleit de luna nouă...

Plutesc prin vis și timpul mi se pare
Împiedicat în cumpăna răbdării,
N-ai cum să știi, iubito, cât mă doare
Când mă trezesc pe țărmul depărtării.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș